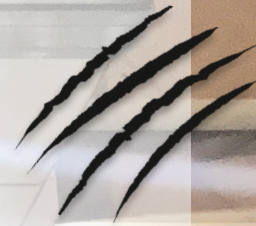

Coup de Griffes

Notre regard sur le festival

Η δική μας άποψη για το Φεστιβάλ

19e édition du Festival du Film Francophone d'Athènes - www.festivalfilmfrancophone.gr

7 jours
16 élèves
Tous journalistes
Une mission : cou-
vrir le Festival du
Film Francophone
d'Athènes

C'est le défi que l'institut Français de Grèce nous a lancé ! Nous l'avons relevé et nous nous sommes rendus aux événements de ce festival dédié cette année à la mode et à la littérature. La cérémonie d'ouverture au Pallas nous a tout de suite plongés dans l'ambiance : courir partout pour prendre le plus de photos possible, chercher à connaître les invités, enchaîner les interviews... dans une ambiance festive.

Le reste du festival ne nous a pas déçus : entre la Masterclass sur Dior et la soirée Kaléidoscope de l'animation, la programmation ne laisse pas de place à l'ennui !

Ce festival a été l'occasion pour nous de visionner de très nombreux films, de rencontrer des acteurs pétillants comme Rossy de Palma ou Pierre Deladonchamps, et des réalisateurs à la fois sympathiques et inspirants comme Eric Barbier, Em-

manuel Finkiel ou Dominique Adt.

Ce qui nous a étonnés, c'est la disponibilité et la facilité avec laquelle nous avons pu échanger avec ces personnalités que nous avons l'habitude de voir sur grand écran comme Daphné Patakia (actrice et membre du jury) ou Claude-Eric Poioux (Directeur du Festival Premiers Plans d'Angers).

Nous sommes aussi rentrés dans les coulisses du festival en nous aventurant dans des lieux normalement réservés au personnel pour voir de près tout le travail effectué derrière les rideaux. Nous avons ainsi eu l'occasion de découvrir de nouveaux métiers, certains de ceux touchant à l'organisation et au financement du festival mais aussi toutes ces petites mains qui passent inaperçues comme les chauffeurs ou les anges qui s'occupent des invités qui nous ouvrent les yeux sur le nombre de personnes qui participent à l'organisation d'un festival.

Malgré la fatigue que le festival peut entraîner, cette participation reste une expérience inoubliable et amusante dont on se rappellera toute notre vie.

Maria Kalogianni

19°

Φεστιβάλ Γαλλόφωνου
Κινηματογράφου
της Ελλάδος

Kiara Konstantellos et Mikaela Monioudi interviewant un « ange » lors de la soirée d'ouverture

Από απλοί θεατές, δημοσιογράφοι.

Σίγουρα, το να παρακολουθήσει κάποιος μια ταινία στα πλαίσια του Γαλλόφωνου Φεστιβάλ στην Αθήνα είναι κάτι στο οποίο έχουμε εύκολα πρόσβαση, επομένως ο κάθε Αθηναίος μπορεί να πραγματοποιήσει. Όμως, το να βρίσκεται κάποιος στα παρασκήνια του φεστιβάλ είναι μια μοναδική ευκαιρία που είχαμε φέτος, ως μαθητές της Ελληνογαλλικής Σχολής Ευγένιος Ντελακρουά. Κατά την διάρκεια λοιπόν αυτού του Φεστιβάλ, παρακολουθήσαμε πολλές ταινίες, χωρισμένοι σε ομάδες, γράψαμε άρθρα για αυτές και γνωρίσαμε συντελεστές (ηθοποιούς και σκηνοθέτες) από τους οποίους είχαμε την τύχη να πάρουμε συνέντευξη. Υπήρχαν παιδιά που βιντεοσκοπούσαν από την πρεμιέρα έως και τις τελευταίες μέρες του Φεστιβάλ, παιδιά που έπαιρναν συνεντεύξεις από τους καλεσμένους και από τους διοργανωτές, παιδιά που έγραφαν άρθρα με συγκεκριμένο θέμα, βασισμένα πάνω σε ταινίες τις οποίες είχαν δει.

Αδιαμφισβήτητα, μια αξέχαστη συνάντηση ήταν αυτή με την Rosy de Palma, όπου μετά την συνέντευξη τύπου που παραχώρησε και παρακολουθήσαμε, καταφέραμε, παρά το πιεστικό της πρόγραμμα, να της θέσουμε κάποιες ερωτήσεις. Πάντως, αντιμετωπιστήκαμε από όλους τους ανθρώπους του Γαλλικού Ινστιτούτου και συνολικότερα από όλους τους συντελεστές του φεστιβάλ ως πραγματικοί δημοσιογράφοι, ως επαγγελματίες. Μας έδωσαν "πάσα" με τα οποία μπορούσαμε να παρακολουθήσουμε όποια ταινία είχαμε επιλέξει να παρουσιάσουμε και μας διευκόλυναν για πάρουμε συνεντεύξεις. Μα το γεγονός πως οι προβολές,

Daphné Patakia, membre du Jury de cette 19e édition du Festival du Film Francophone d'Athènes, à la soirée d'ouverture

συνεντεύξεις αλλά και οι ώρες που αφιερώσαμε στην εφημερίδα ήταν ώρες εκτός του σχολικού προγράμματός μας έκαναν να νιώσαμε επαγγελματίες.

Στην ερώτηση «τι αποκομίσατε από την συμμετοχή σας στο Φεστιβάλ Γαλλόφωνου Κινηματογράφου» οι απαντήσεις ποικίλουν. Εκτός από το κομμάτι των ταινιών, ήρθαμε σε επαφή με την γαλλική γλώσσα με έναν διαφορετικό τρόπο, γνωρίσαμε τον κινηματογράφο από μια άλλη οπτική

και μάθαμε ποια είναι η διαδικασία δημιουργίας μιας εφημερίδας και ενός βίντεο. Θέλουμε να ευχαριστήσουμε το σχολείο μας που μας έδωσε την ευκαιρία να συμμετέχουμε σε κάτι που αν και θεωρείται ευρέως γνωστό λίγοι γνωρίζουν πώς φτάνει στην τελική του μορφή. Αυτή η εμπειρία θα μας μείνει αξέχαστη.

Αναστασία Κουπελίδου
& Χαράν Παπαχρήστου

Η ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ ΣΤΟΝ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟ

Όλοι έχουμε παρακολουθήσει ταινίες, που είτε το γνωρίζαμε είτε όχι, ήταν βασισμένες σε κάποιο λογοτεχνικό έργο. Θεωρούμε εύκολη την μεταφορά αυτή, αγνοούμε όμως τις δυσκολίες της. Συνήθως, είναι οι δημιουργοί πίσω από τις κάμερες που μπορούν να καταλάβουν σε βάθος τις δυσκολίες αυτές. Στο φετινό φεστιβάλ συμμετείχαν δύο ταινίες αυτού του είδους, «Η Υπόσχεση της Αυγής» (La Promesse de l'aube) του Eric Barbier και «Η Οδύνη» (La Douleur) του Emmanuel Finkiel.

Στα πλαίσια του 19^{ου} Φεστιβάλ Γαλλόφωνου Κινηματογράφου είχαμε την ευκαιρία να γνωρίσουμε τον σκηνοθέτη της μίας από τις δύο ταινίες, τον Emmanuel Finkiel, ο οποίος απάντησε στις ερωτήσεις μας. Συζητώντας μαζί του μας εξήγησε τις

δυσκολίες της μεταφοράς του λογοτεχνικού έργου σε κινηματογραφικό, χωρίζοντάς τες σε δύο μέρη, στις υλικές και στις καλλιτεχνικές. «Η Οδύνη» είναι μια ιστορική ταινία που εκτυλίσσεται στο Παρίσι της περιόδου 1944-45, κατά την απελευθέρωση από τη γερμανική κατοχή. Για να αναπαρστηθούν όμως αυτές οι περίοδοι χρει-

άζονται πολλή δουλειά, ενέργεια και χρήματα αλλά συγκεκριμένα οι Γάλλοι σκηνοθέτες αντιμετωπίζουν και μία ακόμα δυσκολία. Στο Παρίσι υπάρχουν νόμοι εξ' αιτίας των τρομοκρατικών επιθέσεων που απαγορεύουν την εκκένωση των δρό-

μων με αποτέλεσμα ιστορικές ταινίες που έχουν σκηνές με τάνκς και φορτηγά να μην μπορούν εύκολα να πραγματοποιηθούν. Άρα, ενώ οι σκηνές των στρατιωτικών

φορτηγών στο ομώνυμο βιβλίο περιγράφονται με ευκολία, στην ταινία δημιούργησαν πολλά προβλήματα στον σκηνοθέτη. Ένα επιπλέον στοιχείο στο οποίο στάθηκε ο σκηνοθέτης ήταν το είδος γραφής της Duras, μία διήγηση πολύ εσωστρεφής, πολύ προσωπική. Πρωταγωνίστρια είναι μια γυναίκα που περιμένει τον άνδρα της, συνεπώς «Η βασική δυσκολία ήταν να δείξεις κινηματογραφικά και να εξωτερικεύσεις κάτι τόσο προσωπικό» μας ανέφερε ο E. Finkiel. Παράδειγμα αποτελούν οι σκηνές στις οποίες παρακολουθούμε την ψυχική κατάπτωση της γυναίκας. Όλος αυτός ο πόνος έπρεπε να φανεί στην οθόνη μέσω των πράξεων και των αντιδράσεων της ενώ στο βιβλίο όλο αυτό είναι εμφανές μέσα από τις περιγραφές της συγγραφέως. Τέλος, η Duras μιλάει για μια περίοδο πολύ συγκεκριμένη που δεν έχουμε δει πολύ, ούτε στο σινεμά ούτε στην λογοτεχνία, εκείνη ακριβώς μετά την απελευθέρωση του Παρισιού. Οι κρατούμενοι επιστρέφουν και ο κόσμος του Παρισιού ανακαλύπτει μια καινούργια κατηγορία

κρατούμενων, αυτούς των στρατοπέδων συγκέντρωσης. Κάποιοι γυρνούν και οι Παριζιάνοι αντιλαμβάνονται την γενοκτονία που συνέβη. Είναι, λοιπόν, ένα πολύ δύσκολο και λεπτό θέμα η αναπαράσταση των ανθρώπων που γυρνάνε

εξαθλιωμένοι. «Νομίζω ότι αυτή η σκηνή της επιστροφής ήταν η πιο δύσκολη για εμένα» είπε ο

«Η βασική δυσκολία ήταν να δείξεις κινηματογραφικά και να εξωτερικεύσεις κάτι τόσο προσωπικό» E. Finkiel

σκηνοθέτης κλείνοντας έτσι την συνέντευξη.

Η δεύτερη ταινία, Η Υπόσχεση της Αυγής, άνοιξε το Φεστιβάλ και ο σκηνοθέτης της, Eric Barbier που παρευρέθηκε στην τελετή έναρξης, αρχίζοντας την ομιλία του, αναφέρθηκε στην Μελίνα Μερκούρη η οποία είχε ενσαρκώσει τον ρόλο της μητέρας στην ομώνυμη ταινία του Ζυλ Ντασέν το 1970, και στην χαρά του για το γεγονός πως η ταινία του συμμετέχει σε αυτό το φεστιβάλ. Πρόκειται για την κινηματογραφική μεταφορά του αυτοβιογραφικού μυθιστορήματος του Romain Gary με τον ομώνυμο τίτλο. Στο βιβλίο αυτό, ο διάσημος γάλλος συγγραφέας μιλά για την έντονη και ιδιαίτερη σχέση του με την μητέρα του και την αγάπη της που αν και ήταν αξεπέραστη έμοιαζε να τον περιορίζει κάποιες φορές. Το βιβλίο αλλά και η ταινία παρουσιάζουν μια περίοδο σαράντα περίπου χρόνων. Ήταν, λοιπόν, δύσκολο να βρεθούν παραπάνω από ένας ηθοποιοί για να ενσαρκώσουν τον συγγραφέα που διηγείται την ιστορία στις διάφορες ηλικιακές του φάσεις. Επειδή ο Romain Gary και η μητέρα του ήταν u-

παρκτά πρόσωπα, ένα επιπλέον πρόβλημα ήταν να βρεθούν ηθοποιοί οι οποίοι τους μοιάζανε κάτι που τελικά πέτυχε. Καθώς και αυτή η ταινία είναι ταινία εποχής, ο σκηνοθέτης αντιμετώπισε τα ίδια προβλήματα με την προηγούμενη.

Όπως και να χει, και τα δύο βιβλία μεταφέρθηκαν πιστά στον

κινηματογράφο, και έτσι έχουμε την απόδοσή τους σε μια νέα μορφή τέχνης που αξίζει να δείτε!

Χαρά ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΥ
Αναστασία ΚΟΥΠΕΛΙΔΟΥ

Eric Barbier, réalisateur de la Promesse de l'aube, lors de la soirée d'ouverture

Promesse tenue !

Regards croisés de nos deux reporters

« Avec l'amour maternel, la vie vous fait à l'aube une promesse qu'elle ne tient jamais. On est obligé ensuite de manger froid jusqu'à la fin de ses jours. Après cela, chaque fois qu'une femme vous prend dans ses bras et vous serre sur son cœur, ce ne sont que des condoléances. » (Gary - La Promesse de l'aube)

La Promesse de L'aube est un film d'Éric Barbier, basé sur le célèbre roman autobiographique de Romain Gary. Ce film nous raconte l'histoire de cette relation complexe et torturée entre le jeune Romain et sa mère. Relation qui sera la source du succès littéraire de Gary. En planifiant l'avenir de son fils et en le rêvant, général, diplomate ou écrivain, elle lui impose un programme qu'il cherchera à accomplir toute sa vie durant.

“Lors de la projection on peut se demander quelle aurait été la carrière de Romain Gary sans cette mère. Aurait-il eu tant de succès ?

Ce film est très émouvant. On peut s'identifier au célèbre écrivain à chaque instant de sa vie. Charlotte Gainsbourg interprète à la perfection le rôle de la mère qui est prête à tout pour son fils.”

Neféli Efstathiadou

“Tout au long du film, la voix de l'acteur Pierre Niney, qui interprète le rôle de Gary, accompagne les spectateurs. Ce dernier se plonge ainsi dans les pensées du personnage principal, ce qui rend le film très vivant et lui accorde sa dimension à la fois comique et dramatique.

Ce que j'ai trouvé admirable dans cette adaptation est le jeu des acteurs : Pierre Niney et Charlotte Gainsbourg. Le personnage de la mère s'avère être très triste mais laisse toutefois place à l'humour par le biais des ambitions aberrantes qu'elle nourrit pour son fils. Le jeu de Pierre Niney est une fois de plus impeccable et contribue à la qualité et au rythme de ce film.

« Romain Gary a écrit car sa mère voulait qu'il écrive et s'il est consul de Los Angeles, s'il est écrivain, s'il est aviateur, s'il a la croix de la guerre c'est parce que sa mère est avec lui ».

Eric Barbier - réalisateur

Par ailleurs, nous remarquons le véritable travail sur les lumières et les couleurs que le réalisateur a subtilement effectué. En effet, la première partie du film, qui correspond à l'enfance de Romain située en Pologne, est marqué par des couleurs plutôt sombres, teintées d'un certain pessimisme. Par la suite, couleurs et lumières se transforment avec leur arrivée à Nice. Dans ce nouveau cadre, fils et mère semblent revivre et commencer une nouvelle vie.

« Ce film introduit avec justesse le thème du Festival de cette année : la mode dans le cinéma. En effet, dans la première partie du film, Nina, monte une petite entreprise de mode « à la française ». À cette occasion, le choix des costumes est remarquable et attire notre attention par sa finesse et son bon goût. »

Elli Fischer

Un film qui introduit avec justesse le thème du Festival de cette année : la mode dans le cinéma.

Une douleur éblouissante

En juin 1944, dans une France sous occupation allemande, Robert Antelme, grand écrivain de la résistance, est arrêté et envoyé en camp de concentration.

Le film d'Emmanuel Finkiel propose une interprétation du roman éponyme et autobiographique de Marguerite Duras, *La Douleur*. Il s'agit de l'histoire de cette femme, restée à Paris, et prête à tout pour retrouver son mari. Ses recherches vont l'obliger à fréquenter et manipuler le policier collaborateur responsable de l'arrestation de son mari. Avec l'aide des membres de son réseau de résistance, Duras va finalement retrouver

Antelme après la fin de la guerre, marqué par les horreurs des camps de concentration.

La lenteur, l'attente, l'inquiétude que l'on retrouve dans le roman sont présentes à l'image, c'est l'un des défis de cette adaptation et il est plutôt réussi.

Comment filmer les corps des déportés à leur retour des camps ? C'est à cette question de la représentation de l'irreprésentable qu'Emmanuel Finkiel se confronte. En choisissant de ne pas montrer explicitement le corps d'Antelme dégradé par les violences vécues dans les camps de concentration, mais en l'esquissant par le jeu de la lu-

mière et le soleil éblouissant le réalisateur permet de suggérer l'extrême maigreur des corps, la violence et l'horreur dont les déportés ont été victimes.

Le style de Duras est complètement respecté. Le réalisateur a choisi des cadrages qui se focalisent sur les détails comme Duras se focalise sur sa douleur. Les couleurs et la photo du film sont extrêmement soignées, leur douceur ajoute un contraste saisissant à l'histoire angoissante de cette femme.

Parfois, ce travail est tiré en longueur et provoque une certaine lassitude du spectateur.

Mélia Makri

Emmanuel Finkiel, réalisateur de *La Douleur*

Η γαλλική αντίσταση μέσα από την ταινία του Emmanuel Finkiel : « La Douleur »

Η ταινία αφηγείται την προσωπική ιστορία της ηρωίδας και την διαρκή αναζήτηση του συντρόφου της σε μία παραγμένη περίοδο. Από

τη μία, η δράση των αντιστασιακών οργανώσεων ενάντια στους Γερμανούς κατακτητές και από την άλλη το μαζικό φαινόμενο της συνεργασίας

πολλών Γάλλων με τους Γερμανούς (collaboration), έχουν αφήσει ανοικτές πληγές στο "σώμα" της Γαλλίας έως και σήμερα. Στη ρωγμή αυτών

των δύο κινείται η ηρωίδα καθώς αν και μέλος αντιστασιακής οργάνωσης, συνεργάζεται με τον Γάλλο Αξιωματούχο της κρατικής μυστικής αστυνομίας της ναζιστικής Γερμανίας, Gestapo. Θα μπορούσε κάποιος να πει ότι η ηρωίδα ενσαρκώνει αυτές ακριβώς τις αντιφάσεις του Γαλλικού λαού κατά τη διάρκεια του β' Παγκοσμίου Πολέμου.

Είναι άλλωστε γνωστό ότι κατά την περίοδο της γερμανικής κατοχής, στην Γαλλία άργησε σχετικά να αναπτυχθεί το αντιστασιακό κίνημα ενώ δεν έλαβε ποτέ τις μαζικές διαστάσεις που είχε σε άλλες χώρες τις Ευρώπης, όπως στην Γιουγκοσλαβία (κυρίως από τους Σέρβους), την Ελλάδα και αλλού. Υπολογίζεται ότι, έως το τέλος του πολέμου, στην γαλλική αντίσταση συμμετείχαν περίπου 300.000 άτομα. Η δράση τους περιλάμβανε από την έκδοση παράνομων εφημερίδων και προκηρύξεων μέχρι

την μετάδοση πληροφοριών στις συμμαχικές δυνάμεις και τελικά στην υιοθέτηση ένοπλων μορφών δράσης όπως δολοφθορές, ανταρτοπόλεμο, απαγωγές και δολοφονίες Γερμανών στρατιωτών ή αξιωματικών. Κατά τη διάρκεια της περιόδου αυτής, περισσότερα από 56.000 μέλη τέτοιων οργανώσεων (όπως, μεταξύ άλλων, ο Robert Antelme) συνελήφθησαν από τις γερμανικές δυνάμεις και οι περισσότεροι από αυτούς οδηγήθηκαν κατόπιν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, από τα οποία επιβίωσαν οι μισοί.

Αν και το αντιστασιακό κίνημα δεν αποτελεί το θέμα της ταινίας, είναι σημαντικό ο θεατής να γνωρίζει ορισμένες βασικές ιστορικές πληροφορίες ώστε να κατανοήσει καλύτερα

Emmanuel Finkiel, réalisateur de La Douleur

την λειτουργία των δράσεων των προσώπων αλλά και να συναισθανθεί τον πόνο που επικρατεί λόγω των συνθηκών. 'Αλλωστε η "οδύνη" της πρωταγωνίστριας ξεκίνησε από την σύλληψη του συζύγου της ως αντιστασιακού και πυροδοτήθηκε από την μάστιγα της κατοχής.

Katerina RAGOU

Αφιερώνοντας μία ζωή στη μόδα

Στενές γραμμές, λαμπερά χρώματα και σχέδια γεμάτα έμπνευση από την παιδική του ηλικία είναι χαρακτηριστικά των δημιουργιών ενός από τους σημαντικότερους σχεδιαστές στην παγκόσμια ιστορία της μόδας. Πρόκειται βέβαια για τον Christian Dior, έναν άνθρωπο που

από αυτό το απαλό ξεβαμμένο ροζ των τοίχων του σπιτιού. Αυτά τα δύο χρώματα όπως επίσης και τα διάφορα λουλούδια που μελετούσε από παιδί, αποτέλεσαν μεγάλη επιρροή για τον σχεδιαστή, καθώς χρησιμοποιήθηκαν με πληθώρα διαφορετικών συνδυασμών στα σχέδιά του.

ρεμα του Marc Bohan αντιπροσωπεύοντας τον οίκο Dior, φορεμένο από την Isabelle Adjani. Καθώς λοιπόν τα κομμάτια του οίκου Dior παρουσιάζαν μία δυναμική και υποδήλωναν κατά κάποιον τρόπο την απελευθέρωση της γυναίκας, η επιλογή της ταινίας *Et Dieu créa la femme* ως έναρξη της ενότητας του φεστιβάλ «κινηματογράφος και μόδα» δεν είναι καθόλου τυχαία. Η ταινία αυτή, η οποία θεωρείται κλασική ταινία της εποχής εκείνης, παρόλο που λογοκρίθηκε, παρουσιάζει την ανοιχτά και χωρίς αναστολές σεξουαλική πλευρά της γυναίκας όπως επίσης και την απελευθέρωση του γυναικείου σώματος. Η σκανδαλώδης και εκκρηκτική Brigitte Bardot ενσαρκώνει με τον κατάλληλο τρόπο το προφίλ μιας νέας κοπέλας χωρίς φόβους ούτε αναστολές για τη ζωή.

« No Dior, No Dietrich »

Η Μάρλεν Ντιντριχ αρνείται να γυρίσει την ταινία Πονεμένο Ρομάντζο (Le Grand Alibi) του Χίτσκοκ εάν τα κοστούμια δεν φέρουν την υπογραφή του Ντιόρ

κατάφερε να ιδρύσει έναν από τους διασημότερους οίκους μόδας για περίπου εβδομήντα χρόνια και να δημιουργήσει σχέδια υψηλής ραπτικής για σημαντικές προσωπικότητες του κινηματογράφου αλλά και για πλήθος γυναικών.

Για να πει κανείς ότι γνωρίζει πραγματικά το ύφος που χαρακτηρίζει τα σχέδιά του Dior αξίζει να κάνει ένα ταξίδι στην παιδική ηλικία του σχεδιαστή και σε όλα εκείνα τα στοιχεία από τα οποία επηρεάστηκε και στην συνέχεια καθόρισαν το έργο του. Ταξιδεύοντας νοητά στο πατρικό σπίτι του σχεδιαστή, που βρίσκεται στη Νορμανδία, μπορούμε να πάρουμε μία ιδέα από το ιδιαίτερο γκριζοχρώμα του ουρανού σε συνδυασμό με το χρώμα της θάλασσας, αλλά και

Αυτό όμως που έχει ίσως μεγαλύτερη σημασία είναι πως το πάθος του Christian Dior για τη μόδα έδωσε πάλι ζωή στην υψηλή ραπτική του Παρισιού με σχέδια που αναδείκνυαν τις καμπύλες της γυναίκας, και συγκεκριμένα τη μέση, και τόνιζαν τα χαρακτηριστικά της δίνοντάς της κομψότητα και στυλ. Καθιέρωσε γραμμές όπως η Α, η Η, η Υ κ.α και τα ονόματα των γραμμών αυτών προέκυψαν

καθώς είχαν ομοιότητες με κάποια από τα γράμματα της αλφαβήτας. Το έργο του αγαπήθηκε ιδιαίτερα από τις γυναίκες παγκοσμίως και σύντομα έφτασε να ράβει κομμάτια υψηλής ραπτικής για σημαντικές ηθοποιούς και μοντέλα της εποχής όπως για τη Sofia Lauren, τη Brigitte Bardot και τη Marilene Dietrich. Αξιοσημείωτο είναι επίσης το γεγονός πως ο Christian Dior έραψε κοστούμια για περισσότερες από 31 ταινίες και πολλά θεατρικά έργα.

Από τις ταινίες που συμπεριλαμβάνονται στο φεστιβάλ γαλλόφωνου κινηματογράφου φέτος και αφορούν τη μόδα σε συνάρτηση με τον κινηματογράφο αξίζει να σημειωθεί η ταινία *Tout feu, tout flamme* στην οποία εμφανίζεται ένα διάσημο φό-

Παρόλο που ο Christian Dior διήυθνε τον οίκο Dior για μόνο 10 χρόνια, άφησε το στίγμα του στη μόδα και είναι σίγουρα ένας από τους μεγάλους πατέρες της ιστορίας της μόδας. Το έργο του παρουσιάζεται και στο φετινό φεστιβάλ γαλλόφωνου κινηματογράφου με το ντοκιμαντέρ του Dominique Adt *Christian Dior, l'élégance du paradis perdu* και μέσα από τις πέντε ταινίες που σχετίζονται με τη μόδα (*Et Dieu créa la femme, La Belle et la Bête, Tout feu, tout flamme, Falbalas* και *Belle de jour*) τονίζεται τόσο η κομψότητα και η θηλυκότητα όπως επίσης και η αυτόνομη και ελεύθερη γυναίκα που έχει τη μόδα για όπλο της.

Χριστίνα ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Dior : « un paradis perdu »

Dominique Adt réalisateur du court-métrage « Christian Dior : l'élégance du paradis perdu » a été invité aux côtés de Philippe Le Moul (secrétaire général du musée Christian Dior) pour la Masterclass sur les

liens étroits que la mode entretient avec le cinéma.

Dans ce film, le réalisateur retrace le parcours extraordinaire de Dior et s'intéresse à la révolution opérée par ce génie (son « New Look »

qui a fait le tour du monde), à la manière avec laquelle il a su redéfinir les codes et changer les habitudes des femmes au

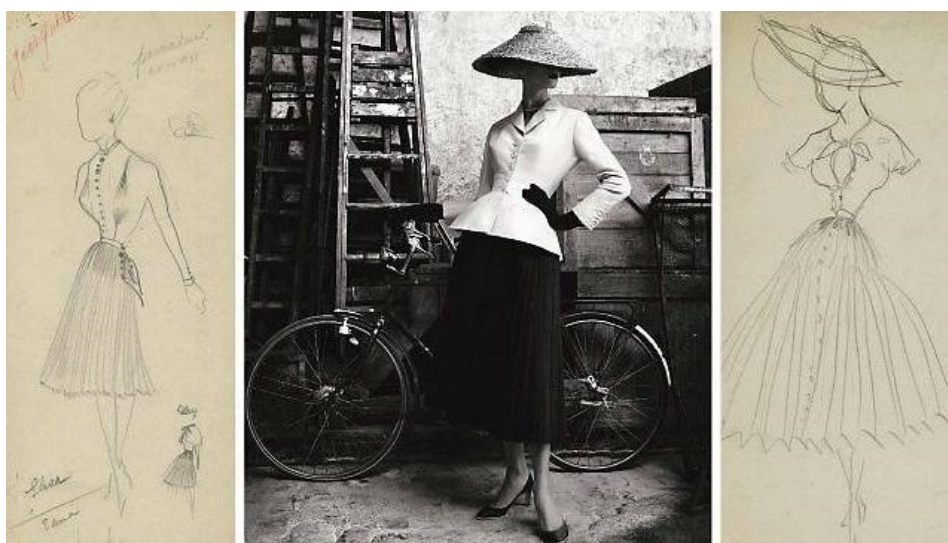

Dominique Adt et Philippe Le Moul

2nde Guerre Mondiale.

Nous sommes éblouis du travail effectué, du design de ses collections et de l'inventivité dont il a su faire preuve.

Petros Correa

Le fameux « Tailleur bar » pièce iconique de la collection Corolle présentée en 1947 et qui participe du « New Look »

Retour sur « Brillantissime »

Dans **Brillantissime**, Angela, une femme motivée et vivante (interprétée par Michèle Laroque, également réalisatrice du film) traverse une période difficile de sa vie. Ce film apporte un regard comique sur les aléas de la vie.

Lors de la conférence de presse donnée à l'occasion de la projection du film pendant le Festival, l'actrice espagnole Rossy de Palma, qui joue le rôle de la meilleure amie d'Angela, aborde de nombreux sujets comme ses idées politiques, sa vision de la vie, la crise économique et aborde même une philosophie du travail sur soi semblable à la manière de Socrate et de sa maïeutique.

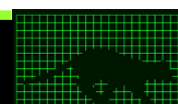
Le film évoque l'importance de se connaître soi-même afin de pouvoir réellement s'épanouir pleinement.

Dans une interview, Michèle Laroque, réalisatrice du film et principale interprète, raconte qu'elle a choisi comme acteurs certains membres de sa famille et des amis proches car elle voulait intégrer les gens qu'elle aime dans son film.

Maria Kalioganni

Rossy de Palma

Egon Schiele vs Noah Saavedra

Magnifique ! Subversif ! Génial !

Le film, réalisé par Dieter Berner se concentre sur la carrière d'Egon Schiele, peintre expressionniste autrichien né en 1890, accepté à l'Académie des Beaux-Arts de Vienne, fondateur du « Neukunstgruppe », « groupe de l'art nouveau ». Ami de Gustav Klimt, son parcours artistique est précocement interrompu, il meurt en 1918 à l'âge de 28 ans.

Sa fascination pour le corps féminin et pour les corps nus est au centre du film, il veut peindre la « vérité simple », et devient un artiste subversif et choque la société viennoise puritaine, qui le considère comme un pornographe. La lumière de Berner a su mettre en valeur ce

corps si important pour Schiele. Les nombreuses scènes de pose, qui auraient pu choquer semblent tout à fait naturelles. Les magnifiques portraits de femmes et la succession des modèles hypnotisent le spectateur.

Le charme et le charisme de Noah Saavedra, l'acteur qui interprète Egon Schiele, nous emportent parfois et ne nous laissent pas toujours découvrir le côté obscur de l'artiste.

Néanmoins, il s'agit d'un film admirable, avec une pho-

**« En tant qu'artiste,
je défends la liberté
de l'art »**

tographie d'une très bonne qualité et des plans très étudiés, qui essaie de retracer la trajectoire artistique et sentimentale d'un homme scandaleux.

Nikoleta Zagouraki

Une vérité Masquée

Incompris à son époque, mais considéré aujourd'hui comme un des plus grands peintres postimpressionnistes, Paul Gauguin réalise ses plus belles œuvres lors de son voyage sur l'île de Tahiti.

On découvre ainsi à travers des paysages époustouflants et des couleurs saisissantes, un film réalisé par Edouard Deluc, sorti en 2017. A peine diffusé en France, le film engendre une polémique et se retrouve au

cœur de nombreux débats. Vincent Cassel, interprétant le rôle du peintre méconnu et le réalisateur, font face aux accusations concernant le déni de certains détails cruciaux concernant la vie de Gauguin. En effet, la vraie différence d'âge entre le peintre et son amante Tahitienne frôle la perversité tandis que son arrivée sur l'île semble gommer tout aspect négatif de la colonisation.

Vincent Cassel incarne Gauguin avec émotion nous faisant part encore une fois de son talent à travers un personnage rêveur, mal compris et passionné. On suit une histoire de tendresse entre les deux protagonistes qui évolue par la suite en un

amour possessif. Le film réussit tout de même à représenter une société insensible face à l'art moderne du peintre, à travers les décors, les costumes et les couleurs sombres du début. Ce séjour à Tahiti représente un nouveau souffle de vie pour le peintre. Il semble enfin vivre dans un monde auquel il appartient : entre couleurs éclatantes et lumières naturelles. On peut toutefois s'interroger sur le message du réalisateur à travers ce film, qui romance un peu trop la réalité, en lui reconnaissant malgré tout d'avoir réussi à nous faire découvrir la beauté incomprise de l'art de Gauguin.

Olga Foussekis

L'équipe de rédacteurs et l'équipe technique sur le terrain

Directrice de la publication
Brigitte RENN

Rédacteurs en chef

François BOURGUE - Marie HUSSON - Ephia
RAIKOPOULOU - Mathilde VENDE

Coup de Griffes, Équipe de
rédaction

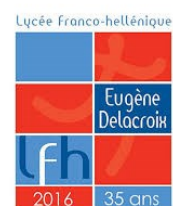
Petros CORREA - Néféli EFSTATHIADOU - Elli
FISCHER - Olga FOUSSEKIS - Maria KALOGIANNI -
Anastasia KOUPELIDOU - Melia MAKRI - Christina
PAPADIMITRIOU - Chara PAPACHRISTOU - Katerina
RAGOU - Nikoleta ZAGOURAKI.

Responsable de l'Équipe
technique

Georges LAGOS

Photographies et vidéos

Maria KALOGIANNI - Agathi KARI - Kiara
KONSTANTELLOS - Melia MAKRI - Mikaela
MONIOUDI - Panagiotis NIKOLAKAKIS - Lambros
SELIMIOTIS - Marie TOURTE.

« *Un expérience inédite et riche. Il n'y a pas deux jours qui se ressemblent* » **Γιγga**

« *La fièvre du Festival, une expérience dont je me souviendrai toute ma vie* » **Μαρια**

« *Μια αξέχαστη εμπειρία που θα ευχόμουν να κρατούσε περισσότερο. Έμαθα καινούργια πράγματα, είχα την ευκαιρία να κάνω κάτι που δεν είχα ξανακάνει και ταυτόχρονα πέρασα πολύ ωραία* » **Αγάθη**

« *Une expérience marquante, enrichissante et amusante malgré la fatigue* » **Μέλια**

« *On a vraiment fait partie du Festival, on était dans les coulisses* » **Μαριε**

« *On a appris plein de choses sur les techniques de tournage, de montage et on a vu beaucoup de films intéressants* » **Κιara**

« *Un expérience magique : on était au centre de la culture, on a pu rencontrer plein de gens intéressants* » **Μικαελα**

« *Une expérience très profonde, j'ai eu l'occasion de rencontrer des réalisateurs et de visionner des films que j'ai beaucoup aimés, j'ai appris à monter, à filmer : une expérience qui me sera utile* » **Λαμβρος**

« *Πέρασε πολύ πιο γρήγορα απ'ότι περίμενα επειδή περάσαμε ωραία, μάθαμε πράγματα διαφορετικά από αυτό που μας διδάσκουνε στο σχολείο.* » **Πάνος**

